

GYÁSZÉNEK SÓTANYI ISTVÁN HALÁLÁRA

JUNG KÁROLY

Hát miért mentél el mégis, Sótanyi István?
Most ki siratja majd el halálomat?
Ha ropog a hó, fagyott lószar, jég reped,
Szétfutó aranykacsák közt aranyszavú;
Miért ejtetted ki az imát a te kezeidből?
A vastag ácsceruzát, a Szót, az élet Irkáját?

Nem így egyeztünk meg, bizony, Sótanyi István!
Most sirathatlak, bűnös visszasunyító,
S beleshetek akár az istállóablakon is,
Vak falakon keskeny ablakon, kaszapenge élén,
Az égnek kanyarodón, rajta az átdöfött Hold!
Szarvára öklelt szénakazlak, bukó hadak!

Miért hagytad itt a nyáját, Sótanyi István?
Magtalan asszonyoknak, papnak az igét?
Nézd: akár a kard, zuhan az ekevas az égen,
S nem a toronyban, de a földben zúg egy harang!
Jöhet már a jégverés is, lógó sárkánysörénnyel,
Végül a fekete vihar, mely koporsóm ledobja.

Hát pendüljön meg a gerinced, akár a húr!
Ott, a nehéz föld alatt, te Barbár Kard!
Te mindörökre eltékozolt zsoltár, hörgő Mise!
Mindannyiunk eltékozolt tegnappja, meg mája is;
Zörgő kocsiderékban pengő-villámló kaszaél!
Mondd, miért mentél te előbb haza, miért?
Mielőtt hazatérni egyáltalán szabad lett volna?

MEGJEGYZÉS

S. I. volt a falu utolsó parasztkántora; most már nem lesz senki ezen a világon, aki a hozzám hasonló bűnösök: vadházások, istentelenek, gyermekeiket meg nem keresztelők, vert táltosok, gyilkosok, öngyilkosok és más pogányok földbe kaparásakor hosszan kanyargó énekkel, nyáron verejtékben ködlő tekintettel, télen varjúhad havat keverő sokaságában a szemhatár végére átröppenve tisztességet szolgáltatson az embernek, miközben iszonyatos zúgással hallgatnak a harangok a toronyban, s a megfeszült kötelek szinte maguk vonnák, temetnék, rombolnák tonnás súlyú béklyóikat; most már úgy kaparnak majd el engem is, mint a kutyát: őszibarackfa tövébe, s száraz koponyámon átsüvölt majd a Dunáról odaszökő szél, ha egy szerelmes lány egy marék földet kiváj ujjaival alóla, hogy megszerezze magának az életet, a mindenkori folytatódás bűvöletét.